

РЕШЕНИЕ

№ 869

гр. София , 20.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на тридесет и първи май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Нели Куцкова
Членове:	Яна Вълдобрева Мария Яначкова

като разгледа докладваното от Мария Яначкова Въззивно гражданско дело № 20201000503641 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

С решение № 5024 от 17 август 2020г. по гр. д. № 17097/2018г., Софийски градски съд, I ГО, 1 състав е осъдил Прокуратурата на Република България да заплати на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) на В. Б. Д., ЕГН ***** сумата 2 000 лв., представляващи обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконно обвинение в извършване на престъпления по чл. чл. 152, ал. 3, т. 5 вр. ал. 1, т. 2 вр. чл. 29, ал.1, б. “а” НК; по чл.150, ал.1 НК и по чл.196, ал.1, т.1 вр. чл.194, вр. чл.29, ал.1, б. “а” НК, за които е оправдан с влязла в сила присъда по ВНОХД № 1927/2017г. на СГС и присъда по ВНОХД № 3265/2018г. на СГС, ведно със законната лихва от 16.10.2018г. до изплащането, като отхвърлил иска за разликата до пълния предявен размер от 45 000 лв.; осъдил ответника да заплати на ищеца разноски по делото на основание чл.10, ал. 3 ЗОДОВ от 126.67 лв.

В. Б. Д. е подал въззивна жалба срещу решението по гр. д. № 17097/2018г. на СГС, ГО, 1 състав в неговата отхвърлителна част – до претендирания размер на обезщетението от 45 000 лв. С доводи,

концентрирани върху нарушение на чл. 52 ЗЗД и неправилни изводи на съда, че не следва да се присъдят три отделни обезщетения за всяко едно обвинение срещу него, както и отделно такова за изтърпяване на мерките за неотклонение, иска отмяна на решението и уважаване на исковата претенция изцяло.

Прокуратурата на РБ също е подала жалба срещу решението на първоинстанционния съд. С доводи, че присъденото обезщетение е прекомерно с оглед търпените вреди и личността на ищеца, се иска отхвърляне на иска, евентуално намаляване на размера на обезщетението след отмяна на обжалваното решение.

За да постанови решението си, с което е присъдил обезщетение за неимуществени вреди от незаконно обвинение, в това число от задържането под стража на ищеца, в размер на 2 000 лв., първоинстанционният съд е приел, че от образуваното срещу ищеца наказателно производство, по което след двукратни възобновявания са постановени оправдателни присъди, ищецът, който е бил неколkokратно осъждан за престъпления, идентични с тези, за които е оправдан, - изнасилване и блудство при условията на опасен рецидив, - и е изтърпявал наказания лишаване от свобода и е бил задържан под стража по други наказателни дела и изтърпява и присъда, с която му е наложено наказание лишаване от свобода, - е търпял обичайни болки и страдания – изпитвал тревожност, стрес, безсъние; станал затворен и ограничил социалните си контакти; станал раздразнителен и нервен. Съдът е взел предвид и, че по делото са налице предходни данни за влошено здравословно състояние на ищеца, поради което е обобщил, че негативните изживявания от процесните обвинения са се отразили в по-малка степен на ищеца в сравнение с лице, което не е било обект на наказателно преследване, ето защо е определил обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2 000 лв.

Въззивният съд, в упражнение на правомощията си, уредени в чл. 269 ГПК, разяснени в ТР № 1/09.12.2013г. по тълк. дело № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС, намира, че решението на първоинстанционния съд, предмет на обжалване, е валидно и допустимо, а като косвен резултат от решаващата си дейност счита същото за правилно по следните съображения:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ срещу ПРБ. Ищецът претендира заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в общ размер на 45 000 лв. от незаконно обвинение в извършване на три престъпления, по които е бил оправдан окончателно след малко повече от 6 години след възобновяване на производството, и поради повдигането на които е търпял и мярка за неотклонение „задържане под стража“, „домашен арест“ и наказание лишаване от свобода за период от 1 г., 8 м. и 5 дни. Твърдените вреди са – болки, страдания, изключителен стрес, сериозни личностни промени, сочи се, че ищецът станал затворен, мнителен, недоверчив, ограничил значително социалните си контакти, имал натрапчиво усещане, че всички го гледат с недобро око, негови близки и приятели променили отношението си към него, пускали дебелашки шеги, съдържащи подигравки, ограничено било правото му на придвижване, правото на труд, на общуване, станал раздразнителен и нервен, нарушил се сънят му, уронено било доброто му име, загубил и работата си.

В срока за отговор на исковата молба о тветникът ПРБ е оспорил иска с правоизключващи спорното право възражения, в това число е оспорил и настъпването на неимуществени вреди. Позовал се е на обремененото съдебно минало на ищеца, което счита, че представлява съпричиняване по смисъла на чл. 5 ЗОДОВ, както и, че по време на процесното наказателно производство срещу него са водени две наказателни производства, приключили с осъдителни присъди. Наред с това е изтъкнал, че задържането на ищеца по обвинението, по което е оправдан, е било зачетено от общото наказание по други две наказателни производства, по които е осъден. Оспорил е, че по причина на процесното обвинение близки, познати и приятели на ищеца са променили отношението си към него, както и, че поради това обвинение той е бил дискредитиран в обществото; оспорил е, че именно от конкретното обвинение ищецът е изпитвал страх от осъждане, срам. Евентуално е възразил, че дори и да са претърпени обичайни вреди от процесното обвинение, те са със значително по-нисък интензитет в сравнение с други случаи.

В жалбата на ищеца се съдържат оплаквания, че съдът не е съобразил тежестта на повдигнатото му обвинение за три тежки умишлени

престъпления, продължителността на производството, както и задържането му под стража и изтърпяването на наказанието лишаване от свобода, през което време той е бил противозаконно лишен от свобода, което било основание за присъждане на отделно обезщетение за вреди, каквито се дължали поотделно за всяко обвинение в престъпление, а съдът е присъдил обезщетение без да се мотивира. Прави съпоставки с присъдено обезщетение за вреди, причинени от публикация на конкретно лице.

В жалбата на ответника, преповторил основните си възражения от защитата по същество срещу иска, се съдържат оплаквания, че съдът неправилно е уважил иска за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди до размера от 2 000 лв., с оглед, както се посочи, търпените вреди и данните за личността на ищеца – предходните му осъждания и водени производства, вкл. за престъпления против половата неприкосновеност и при условията на опасен рецидив, изтърпени наказания лишаване от свобода, задържания, в това число такива, по време на обвинението, от което се претендира вреди, които сочат, че ищецът е с висока степен на обществена опасност. Обобщено е, че заявените неимуществени вреди сочат на нисък интензитет с оглед особеностите на конкретния случай и не обосновават присъдения в противоречие с чл. 52 ЗЗД размер на обезщетението. В съдебно заседание във въззивното производство сочи, че претърпените вреди следва да се обезщетят с 1 000 лв.

Не е било спорно в първоинстанционното производство и от документите по приложеното наказателно производство № 8695/2013г. на СРС, НО, 107 състав, е установено, като въз основа на така установеното по хода на наказателното производство няма оплаквания във въззивното производство и въззивният съд следва да приложи закона въз основа на него, следното:

По досъдебно производство № 1984/2012г. по описа на 05 РУП на СДВР, образувано на 10.08.2012г. по заявителски материал, със заповед по ЗМВР от същата дата ищецът Д. е задържан за срок от 24 часа, а с постановление от 11.08.2012г. на прокурор при СРП е задържан за срок до 48 часа. С постановление от 12.03.2013г. той е бил привлечен в качеството на обвиняем за три престъпления от общ характер (а за първи път на 11.08.2012г.

за престъпление по чл. 152, ал. 1, т. 2 НК) : по чл.152, ал. 3, т.5 вр. ал.1, т.2, вр. чл. 29, ал.1, б.“а“ НК за това, че на 10.08.2012г. в гр.София изнасилил посочено в постановлението лице от женски пол, като деянието е извършено в условията на опасен рецидив, след като преди това е бил осъден с влязла в сила присъда за друго престъпление против половата неприкосновеност; по чл.150, ал.1 НК за това, че на същата дата и място извършил блудствени действия с лицето и по чл.196, ал.1, т.1 вр. чл.194, ал.1 вр. чл. 29, ал.1, б.“а“ НК, също извършено в условията на опасен рецидив, за това, че на същата дата и място отнел противозаконно от владението ѝ движими вещи на стойност 117.40 лв., без нейно съгласие и с намерение да ги присвои, като кражбата е извършена в условията на опасен рецидив. По искане на СРП с определение от 13.08.2012г. по НЧД № 15098/2012г. по описа на СРС, спрямо ищеца е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, а с определение от 19.10.2012г., постановено по НЧД № 19202/2012г. на СРС, е оставена без уважение молбата му за нейното изменение. Тя е отменена на 21.03.2013г. По внесен от СРП обвинителен акт на 15.05.2013г. е образувано НОХД № 8695/2013г. по описа на СРС, НО, 107 състав, по което с присъда от 26.06.2014г. ищецът е признат за виновен в извършването на трите престъпления, като са му наложени наказания съответно 5 години лишаване от свобода, 3 години лишаване от свобода и 3 години лишаване от свобода, а на основание чл. 23, ал.1 НК е определено едно общо наказание от 5 години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначално строг режим и с приспадане по чл. 59, ал. 1 НК от неговия срок на времето, в което е бил задържан, считано от 10.08.2012г. В първото по делото съдебно заседание на 19.11.2013г. спрямо ищеца отново е била взета мярка за неотклонение „задържане под стража“, която след постановяване на присъдата е била изменена в парична гаранция от 300 лв. (определение от 08.08.2014г.), а след това изменена в „подписка“ (определение от 23.09.2014г.). Не е спорно на настоящия етап от производството, че в периода 16.08.2013г.-28.05.2015г. ищецът е бил задържан в следствения арест с наложена мярка „задържане под стража“ по друго досъдебно производство № 1890/2013г. по описа на 02 РУП-СДВР - за престъпление по чл.152 НК, по което образувано НОХД № 5854/2014г. по описа на СРС. Впоследствие по НОХД № 5854/2014г. мярката му е била изменена в „домашен арест“, търпяна в периода 28.05.2015г.-03.02.2017г. Посочената осъдителна присъдата на първоинстанционния съд

по процесното дело е била потвърдена с решение № 58/13.01.2017г. по ВНОХД № 2725/2016г. от СГС.С решение № 165/10.04.2017г. по н. д. № 181/2017г. на САС, на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 НПК, е възобновено наказателното производство по ВНОХД № 2725/2016г. на СГС, решението на въззивния съд е отменено и делото върнато за ново разглеждане. При новото разглеждане е образувано ВНОХД № 1927/2017г. по описа на СГС, по което е постановена присъда на 01.11.2017г., с която присъдата на СРС от 26.06.2014г. е отменена и ищецът е признат за невинен и оправдан по обвиненията за престъпленията по чл.152 НК и чл.150 НК. Присъдата е потвърдена в частта за престъплението кражба по чл.196 НК вр.чл.194 НК. С решение № 259/26.06.2018г. по н. д. № 431/2018г. на САС, на основание чл. 425, ал. 1, т. 1 НПК наказателното производство по ВНОХД № 1927/2017г. на СГС също е възобновено, отменена е постановената по него въззивна присъда от 01.11.2017г. в частта, с която е потвърдена присъдата на СРС от 26.06.2014г. относно осъждането за престъпление по чл.196 НК вр. чл.194 НК и делото е върнато за ново разглеждане от СГС. Така е образувано ВНОХД № 3265/2018г. на СГС, по което е постановена присъда № 196/28.09.2018г. за отмяна на присъдата на СРС в частта ѝ, касаеща престъплението кражба, и е постановена друга, с която ищецът е признат за невинен и е оправдан по обвинението в извършването и на това престъпление. Тази присъда е влязла в сила на 16.10.2018г.

От приетата като доказателство справка за съдимост е установено и това също не е спорно на настоящия етап, че ищецът е осъждан няколко пъти за различни престъпления от общ характер в периода 2004-2016г., част от които са за блудство и изнасилване. Наложени са му различни наказания, в това число „лишаване от свобода“, което е изтърпявал и ефективно, съгласно и справка на ГД „Изпълнение на наказанията“. От последната е установено, че в рамките на периода 13.02.2008г.-31.05.2017г. е изтърпявал наказания лишаване от свобода по осъдителни присъди, включително в периода 03.02.2017г.-31.05.2017г. и по процесната присъда на СРС, която е отменена. Освободен е на 31.05.2017г., а към 18.01.2019г. се намира в Затвора гр.София от 21.01.2018г. за изтърпяване на общо наказание по НОХД № 18773/2016г. на СРС и НОХД № 5854/2014г. на СРС.

Видно от заповед № 1-2927/26.06.2019г. на главния директор на ГДИН

изтърпяното наказание лишаване от свобода в периода 03.02.2017г.-31.05.2017г., включително и отчетените работни дни, по отменената присъда по НОХД № 8695/2013г. на СРС е било приспаднато от търпимия остатък на общото наказание от 6 години лишаване от свобода, определено по чл. 25 вр. чл. 23 НК между наказанията, наложени по НОХД № 18773/2016г., НОХД № 5854/2014г. и НОХД № 8695/2013г., всички на СРС. Установява се от посоченото в заповедта, че с постановление от 29.03.2019г. на СРП на основание чл. 417 вр. чл. 416, ал. 2 НПК вр. чл. 59, ал. 3 НК е приспаднато при изпълнение на общото най-тежко наказание, определено по посочените наказателни дела, времето, в което е ищецът е бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“ по НОХД № 8695/2013г., - 10.08.2012г.-29.03.2013г.

По делото са събрани и гласни доказателства за установяване на търпените неимуществени вреди чрез разпита на св. Д. – майка на ищеца, чиито показания подлежат на преценка по реда на чл. 172 ГПК. Приетото за установено въз основа на показанията също не е оспорено във въззивното производство. От показанията на свидетелката е установено, че

след като синът ѝ бил задържан през м.08.2012г. в следствия арест, където бил около 8 месеца, тя му ходила на свиждания 2 пъти месечно. Той отказвал да говори с нея, плачел и казвал, че не е виновен. После като бил под „домашен арест“ (тази мярка е определена по друго дело, съобразно установеното по-горе) свидетелката твърди, че синът ѝ се разболял, а приятелите му се отдръпнали от него, защото тръгнала лоша приказка, че е изнудвач, изнасилвач и крадец, а той започнал да преживява тежко нещата. В момента на разпита (11.02.2020г.) бил в затвора, изтърпявал наказание. Доколкото със свидетелски показания и с мнение на свидетел не може да се установява причинна връзка между висящо наказателно производство и конкретно здравословно състояние, макар и житейски правдиво да е твърдението за отражение на едно обвинение върху здравето на лицето, подложено на наказателно преследване (друг е въпросът дали за първи път се случва това), съдът не изгражда изводите си въз основа на показанията в тази им част, още повече с оглед неоспореното фактическо положение, прието от първоинстанционния съд, за данни, че заболяването диабет и сърдечните проблеми на ищеца датират преди образуването на процесното наказателно производство. Въззивният съд съобрази на първо място обаче, че предявеното

право не е основано на обстоятелства за влошено телесно здраве. Съдът не дава вяра на показанията и, че в резултат именно на процесното обвинение е „тръгнала лоша приказка“ за ищеца, както поддържа свидетелката, тъй като се установи, че ищецът не е с чисто съдебно минало, а е неколнократно осъждан за извършване на престъпления като обсъдените по-горе.

Съгласно нормата на чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 във вр. с чл. 7 и чл. 4 ЗОДОВ, държавата – в лицето на съответните органи на дознанието, следствието, прокуратурата, съда, - отговаря и дължи обезщетение за всички причинени имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от следния незаконен акт – обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано - независимо от това дали вредите са причинени виновно от съответните длъжностни лица, намиращи се в трудово или служебно правоотношение със съответния правозащитен орган (вж. и разясненията, дадени в тълкувателно решение № 3/22.04.2005г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС на РБ, задължително за съда).

С оглед спорния предмет на въззивното производство, въззивният съд, изхожда от положението, че е налице незаконен акт на правозащитен орган. Основанието за ангажиране на отговорността по чл. 2, ал. 1, т. 3, пр. 1 ЗОДОВ е обективният факт, че лицето е било обвинено в извършване на престъпление по Наказателния кодекс и е било оправдано. Отнася се до специално установена от закона гаранционна отговорност за вреди от непозволено увреждане, поради което същата възниква при наличието само на посочените в законовата разпоредба предпоставки – в случая повдигане на обвинение на лице за извършване на престъпление и оправдаване на лицето, а отговорността на осъдения от първоинстанционния съд ответник ПРБ се извлича от упражнените правомощия по осъществяването на ръководство и надзор върху разследването, вкл. съставянето на обвинителен акт за предаване на обвиняемия на съд и поддържането му, и от задължението на прокуратурата да доказва виновността на привлечените към наказателна отговорност лица.

В разглеждания случай ищецът счита, че присъденото му обезщетение е занижено с оглед претърпените от него неимуществени вреди. Ответникът,

обратно, застъпва противоположна теза, че обезщетението е завишено. Поначало доказването на вредите и причинната връзка с незаконния акт като елементи от фактическия състав на отговорността на държавата чрез нейните органи следва да се извърши при условията на пълно доказване от ищеца, особено що се касае до вреди извън обичайните и присъщи като резултат от едно несправедливо обвинение. В конкретната хипотеза, от съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, вкл. и на гласните такива - поначало основен източник на информация за неблагоприятните последици от незаконното обвинение, за каквито ищецът търси компенсация чрез парично обезщетение в размер на 45 000 лв., въззивният съд също намира за установено, че в резултат на незаконното обвинение за престъпления, за които впоследствие ищецът е бил оправдан, на които е основан искът, емоционалното му състояние е било засегнато и като всеки човек, подложен на наказателна репресия, той е бил притеснен, че ще бъде несправедливо осъден – изпитвал е присъщите на човек с повдигнато обвинение безпокойство и страх, че ще бъде осъден. Не е доказано обаче, че обвинението е дало негативно отражение на социалните му контакти, както и, че част от обкръжението му, въпреки липсата на доказателства за разгласа на обвинението, се е отдръпнало от него, тъй като, както се отбеляза, по делото се установи, че той неколккратно е бил подложен на наказателна репресия и не може да се приеме обосновано, че точно в резултат на приключилото с оправдателни присъди производство той е търпял негативни последици в социален план. Съдът отчита, че при незаконно повдигане на обвинение се засяга по един недопустим начин правната сфера на привлеченото към наказателна отговорност лице, което води до увреждане и настъпване на вреди - неблагоприятно отражение върху психиката на човек, - които са пряка и непосредствена последица от това увреждане, без да е в тежест на лицето да доказва всяко свое негативно изживяване и страдание, независимо от конкретната преценка, която се дължи за размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди (чл. 52 ЗЗД). Освен типичните преживени негативни емоции по време на наказателното производство, с характерни за тях поведенчески прояви, които съдът прие за обичаен резултат от повдигането на обвинение, по делото не е доказано и, че резултат от образуването му е уронване на името на ищеца в обществото. За определянето на търсеното обезщетение по справедливост съдът съобрази не на последно място периода

на висиящност на производството - периода от време, през който спрямо ищеца реално са били предприети действия по наказателно преследване, – период около 6 години и 2 месеца, включващ и периодите след възобновяване на производството, до 16.10.2018г. Във връзка с приетата продължителност на наказателното производство, следва да се подчертае, че доколкото отговорността на държавата е обективна, ответникът носи риска от продължителността на цялото производство, въпреки първоначално постановените осъдителни присъди. Не на последно място САС отчита и, че за престъпленията, за които на ищеца Д. е било повдигнато обвинение, по две от които при условията на опасен рецидив, се предвижда наказание лишаване от свобода повече от 5 години (от 3 до 15 години, от 2 до 8 години и от 2 до 10 години), т.е. касае се за тежки престъпления (чл. 93, т. 7 НК). Обезщетението за неимуществени вреди, което в случая следва да се определи глобално (чл. 52 ЗЗД, арг. т. 11 от ТР № 3/22.04.2005г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС на РБ), обхваща и вредите от незаконно задържане под стража, ако лицето е оправдано или образуваното наказателно производство е прекратено (т. 13 от ТР № 3/22.04.2005г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС на РБ). Действително в случая спрямо ищеца е била определена и най-тежката мярка за неотклонение, предхождана от задържане по реда на ЗМВР, но периодът до м.03.2013г., докато е било ограничено по делото правото на свободно придвижване на ищеца преди да бъде осъден (начиная от м.08.2013г. той е задържан по друго дело), както и периодът 03.02.2017г. – 31.05.2017г. на изтърпяване на наказание лишаване от свобода (извън предмета на делото е дали се касае за изпълнение на наложено наказание над определения срок, както се поддържа пред въззивния съд), са били приспаднати от остатъка от търпяно наказание, определено му по цитираните по-горе дела, на основание чл. 59, ал. 3 НК и чл. 179, ал. 1 ЗИНЗС. Това са обстоятелства, както е приел и първоинстанционният съд, обуславящи определяне на търсеното обезщетение в по-малък размер, въпреки тежестта на обвинението и продължителността на наказателното производство, доколкото за задържането под стража и изтърпяното наказание по отменена присъда (не е в предмета на делото и правилното приложение на чл. 179, ал. 1 ЗИНЗС; вж. и чл. 179, ал. 2 ЗИНЗС), ищецът е „обезщетен“ - те се считат за изпълнение на наказанието по друго престъпление. Както е приел и първоинстанционният съд поради законовата фикция, че посочените

периоди се считат за изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“ по други влезли в сила присъди, липсва основание за присъждане на обезщетение в настоящото производство за причинени неимуществени вреди за времето в рамките на посочените два периода на ограничаване на правото на свободно придвижване. По посочените съображения съдът не обсъжда въпроса дали осъжданията на ищеца са „допринесли“ за определянето на най-тежката мярка за неотклонение, както поддържа ответникът.

На основание гореизложеното, съдът намира, че по делото се установиха закономерните последици от повдигането на едно обвинение, за които първоинстанционният съд е ангажирал отговорността на ответника, а в решаващата си дейност по определяне по справедливост на размера на обезщетението за неимуществени вреди (чл. 52 ЗЗД), също счита, че справедливото обезщетение за неимуществени вреди, причинени от конкретните обвинения за извършване на тежки престъпления, не надвишава 2 000 лв. Като се изходи и от приетите за установени факти и от въззивния съд, по делото не се твърди и не е доказано пълно и главно настъпването на специфични и трайни тежки последици от повдигането на конкретните обвинения, в предмета на делото, и от процесуалните действия, извършени с участието на ищеца, върху които той не акцентира. САС намира, както е счел и СГС, че предходните неколkokратни осъждания на ищеца сочат на значително по-нисък интензитет на търпените вреди в сравнение с тези, търпени от лице, което не е имало досег с наказателното правораздаване. В обобщение на изложеното, отговорността на държавата чрез ответника ПРБ следва да бъде ангажирана за установените неблагоприятни последици от процесния незаконен акт, чието репарирание се претендира в настоящото производство, като дължимият размер на обезщетението за неимуществени вреди на ищеца, както се посочи, възлиза на 2 000 лв., определен по критериите на чл. 52 ЗЗД, при съобразяване и на нивото на икономическия стандарт в страната. Съдът отчита, при определяне на дължимия размер на обезщетението, и, че в рамките на процесното наказателно производство (м.08.2013г. – м.10.2017г.) срещу ищеца са водени още две други наказателни производства, приключили с осъдителни присъди, по които той е търпял тай-тежките мерки за неотклонение по едно от тях, и по тях, заедно с процесното обвинение, е било определено едно общо най-тежко наказание - НОХД №

5854/2014г. и НОХД № 18773/2016г. Без съмнение неблагоприятните последици, настъпили в сферата на ищеца, са общ резултат от всички наказателни преследвания, проведени срещу него, без да могат да се поставят ясни граници от кои производства какви вреди са настъпили. При отчитане и на тези обстоятелства и въззивният съд, че справедливото обезщетение в случая е в размер на 2 000 лв. Присъждането на обезщетения за неимуществени вреди, причинени от други незаконни актове, вкл. публикации, както и за нарушен професионален авторитет, на които се позовава жалбоподателят – ищец пред въззивния съд, не могат да бъдат критерий, при отчитане и на конкретиката на случая, за определяне на търсеното в настоящото производство обезщетение. Върху посочената сума на определеното като дължимо обезщетение се дължи и законна лихва, начиная от 16.10.2018г. – моментът на признаване на незаконността на акта - до окончателното ѝ изплащане (вж. т.4 от цитираното ТР на ОСГК на ВКС относно началния момент на дължимостта на законната лихва).

С оглед развитите по-горе съображения, доводите на жалбоподателяте срещу правилността на обжалваното решение са неоснователни откъм целени правни последици, поради което решението, предмет на инстанционен контрол, като правилно подлежи на потвърждаване.

Водим от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 5024 от 17 август 2020г. по гр. д. № 17097/2018г. на Софийски градски съд, I ГО, 1 състав.

Решението може да се обжалва, при условията на чл. 280 ГПК, пред Върховния касационен съд на РБ в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

